



ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΑΠΑ ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ

Ήτανε Αύγουστος, τὰ σταφύλια ὤριμα, τὰ σύκα μελᾶτα, κ' ἡ ἐλιές, ἂν καὶ πράσινες ἀκόμα ἢ πλειότερες, ἀρχίζανε νὰ κιτρινίζουνε 'ς τὰ ψηλὰ ψηλὰ κλωνιά. Ἡ ῥίγανη καὶ τὸ θυμάρι μοσχοβολούσανε 'ς τὰ βουνὰ τριγύρω, κ' ἐκάνανε τὴν ἀναπνοή τοῦ ἀνθρώπου ἀληθινὴ ἀπόλαυσι.

Δὲν σᾶς εἶπα πῶς 'βρισκούμαστε 'εἰς μιὰ μικρὴ νησιώτικη ἐξοχή, καταντικρὺ 'ς τὴν Ἀνατολή. Δὲν σᾶς εἶπα πῶς τέτοια ἐξοχὴ δὲν ἐγνώρισα ἄλλη 'ς τὸν κόσμον, γιατί εἶνε ἡ πρώτη ποῦ εἶδαν τὰ μάτια μου. Πρῶτες, καὶ πάλι πρῶτες ἀγάπες, τίποτε δὲν σᾶς ξεπερνᾷ! Μένετε 'ς τὸ νοῦ μας, ὅσο κι' ἂν γεράσουμε, ὅσα κι' ἂν πάθουμε, κι' ἀχτινοβολάτε σὰν τὰ φῶτα ποῦ κυττάζει ἀκόμα ὁ ναύτης 'ς τὰ παραθύρια του, σὰν ξεκινᾷ τὴ νύχτα πρὸς τὸ φουρτουνιασμένο πέλαγος.

Ἡ πλειὸ γλυκεῖα ὥρα τῆς ἐξοχῆς ἐκείνης δὲν ἦτανε μὴδὲ τὴν αὐγή, ποῦ χαμογελοῦσανε τὰ βουνὰ καθὼς τᾶθλεπ' ὁ ἥλιος, μὴδὲ τὸ μεσημέρι, ποῦ μᾶς ξεκούφαινε ὁ τζίτζικας, μὴδὲ τὸ βράδυ, ποῦ κατεβαίναμε 'ς τὸ γαλὸ καὶ βλέπαμε τὰ ψάρια νὰ πηδοῦν 'ς τὸν ἀέρα, σὰν νὰ μὴ τὰ χωροῦσε ἡ θάλασσα. Ἡ καθυτὸ ὥρα ἐδῶ πέρα ἦτανε τὴ νύχτα, ὕστερ' ἀπ' τὸ δείπνο, ἐπάνω 'ς ἕνα ξύλινο σοφᾶ ἔξω ἀπ' τὸν πύργον, κάτω ἀπ' τὲς βυσσινίες, πλάγι 'ς τὴ βρύσι, τὴν ἀσώπαστη βρύσι, ποῦ μαζὶ μὲ τοὺς βατράχους τοῦ χαθουζοῦ, μὲ τὰ κουνδούνια τῶν κοπαδιῶν τριγύρω, καὶ μὲ τὸ σιγανὸ μурμουρητὸ τῆς θάλασσας, ἐ-

παίζανε μιὰ μουσικὴ ποῦ δὲν τὴν ξανάκουσα ἄλλοῦ πουθενά. Κ' ἐξέχασα τὸ καλλίτερον ὄργανον τῆς μουσικῆς ἐκείνης: ἄττες τρωξαλλίδες, ποῦ σφυρίζανε μεσ' 'ς τὰ χόρτα κ' ἐπάνω 'ς τὰ κλωνιά, μὲ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ τζίτζικα, μὰ ὅχι καὶ μὲ

τὴν αὐθάδειά του· τὸ τραγοῦδι τους ἦτανε ἄντροπαλό, τρυφερὸ καὶ ἡσυχὸ σὰν τὲς ξάστερες ἐκεῖνες νυχτιές. Ἐξέχασα καὶ τὰ τούμπανα ποῦ παίζανε μακρυά. Ἀληθινὰ τούμπανα τῶν ζεϊμπέκιδων, ποῦ θὰ χορεύανε ἀντίκρυ 'ς τὴν Ἀνατολή, καὶ τ' ἀκούγαμε πολὺ συχνὰ τέτοιαν ὥρα.

Σὰν ἐπερνοῦσε ἡ ὥρα λιγάκι, ἐγύριζε κι' ὁ ἀέρας ἀπ' τὴ στεριά, «ἐκατέβαζε ὁ ντερές,» καθὼς λέγαμε, καὶ μᾶς περὶχυνε μὲ μιὰ δροσιά, ποῦ ἂν ἦσαν γέρος ξανά-νειονες, κι' ἂν ἦσαν

νιὸς ἐλωλαίνουσιν. Ἡ δὴν λεῦκες, κοντὰ 'ς τὴ βρύσι, ἦταν ἡ πρῶτες ποῦ μᾶς μνησκούσανε αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρα, μ' ἕνα δαιμονισμένο καὶ βαθὺ μурμουρίσμα, ποῦ μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάζω, σὰν νὰ περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ μου καμμιὰ — πλειὸ ζωντανὴ ἀπὸ Νεράϊδα!

Ἐκεῖ περνοῦσαμε τὲς βραδυές μας τὸ καλοκαῖρι. Ἐκεῖ ἀκουστήκανε πολλὰ παραμῦθια, καὶ πολλὰ τραγοῦδια. Ἐκεῖ οἱ γέροι μας πολεμοῦσανε ποῖος νὰ ξεπεράσῃ τὸν ἄλλον 'ς τὸ θυμητικό, καὶ ποῖος νὰ πῇ τὲς πλειὸ παλιές καὶ τὲς πλειὸ νόστιμες ἱστορίες. Καὶ σὰν ἐκουραζόνταν οἱ γέροι, ἀρχινοῦσαν τ' ἀγόρια κ' ἡ κοπέλλες τὸ τραγοῦδι καὶ τὸ παιγνίδι· ὥσπου ποῦ ἤρχου-



Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΜΟΛΤΚΕ